
[2010-41-RE](#)

CAUSA 2010-41-RE

Número de registre 580-2010. Recurs d'empara

AUTE DEL 15 DE MARÇ DEL 2011

BOPA núm. 17, del 23 de març del 2011

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 22 de desembre del 2010, per la representació processal de la Sra. Cristina Roca Mir, mitjançant el qual interposa recurs d'empara contra la sentència del 12 de febrer del 2010, dictada pel Tribunal de Batlles i contra la sentència del 28 d'octubre i l'aute del 30 de novembre del mateix any, dictats pel Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració dels drets a la jurisdicció i a obtenir una decisió fonamentada en Dret, reconeguts a l'article 10 de la Constitució i, atès que demana al Tribunal Constitucional que dicti una sentència que declari la vulneració dels drets esmentats, que anul·li les resolucions objecte de recurs i que retrotregui el procediment al moment anterior a la decisió de la Batllia per tal que resolgui totes les qüestions que li van ser plantejades;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal del 28 de gener del 2011;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Juan Antonio Ortega Díaz-Ambrona;

Antecedents

Primer

La Sra. Cristina Roca Mir va formular una demanda contra la comunitat de propietaris del conjunt residencial Les Feixes del Pont, en què sol·licitava que es declarés la inexistència de la comunitat de propietaris esmentada formada pels tres edificis del conjunt, ja que existien tres comunitats independents; que la junta constitutiva del 25 de setembre del 2008 i els acords que s'hi van adoptar posteriorment fossin declarats nuls; i que s'imposessin les costes processals a la defenent.

Segon

El 12 de febrer del 2010, la Secció Civil del Tribunal de Batlles va dictar una sentència mitjançant la qual acordava estimar parcialment aquesta demanda, i va declarar nul, únicament, l'acord adoptat en la reunió del 25 de setembre del 2008, relatiu a l'elecció del Sr. Josep M. Matamala com a president de la comunitat. Així mateix, va imposar el pagament de les costes judicials, inclosos els honoraris d'advocat, a la part defenent.

Tercer

En un primer moment, les dues parts van presentar sengles recursos d'apel·lació. Després la representació de la part defenent va desistir del seu.

El 28 d'octubre del 2010, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia va dictar una sentència mitjançant la qual desestimava el recurs de la Sra. Cristina Roca Mir i confirmava la sentència de primera instància en tots els seus punts, sense fer especial condemna en costes judicials de segona instància.

Quart

La representació processal de la Sra. Cristina Roca Mir va formular un incident de nul·litat d'actuacions per considerar que la sentència del Tribunal Superior de Justícia contenia incongruències omissives, contravenia la Llei de la propietat horitzontal i mancava de fonamentació.

Cinquè

El 30 de novembre del 2010, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia va pronunciar un aute que desestimava l'incident de nul·litat esmentat i condemnava la demandant a pagar les costes processals de l'incident.

Sisè

La representació processal de la Sra. Cristina Roca Mir va presentar, aleshores, un

recurs d'empara en què manifesta que s'han vulnerat els seus drets a la jurisdicció i a obtenir una decisió fonamentada en Dret, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

En primer lloc, la representació processal de la recurrent fa un resum de tots els escrits presentats per ambdues parts davant la jurisdicció ordinària. Seguidament, analitza el contingut de la sentència del Tribunal de Batlles del 12 de febrer del 2010 i conclou que, d'una banda, la sentència no es pronuncia en relació amb un seguit de qüestions relatives a la junta, sotmeses a la seva consideració (si la convocatòria va estar ben feta, si les persones que van assistir a la reunió podien ser-hi presents, si els temes que es van tractar es podien sotmetre a votació, etc.) i, d'altra banda, la sentència no està suficientment motivada.

Així mateix, analitza i s'oposa al contingut de la sentència del 28 d'octubre del 2010 i de l'aute que resol l'incident de nul·litat d'actuacions, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia.

En definitiva, la part recurrent considera que no s'ha donat resposta a totes les qüestions plantejades o no s'ha donat motivadament i l'única forma jurídica de pal·liar aquestes mancances

és declarar la nul·litat de les resolucions impugnades i retornar el procés al moment anterior al pronunciament de la sentència de primera instància.

Les qüestions plantejades davant la justícia ordinària són dues: a) l'existència de la comunitat i b) la nul·litat de la junta, tanmateix, segons el seu parer, per resoldre aquest segon punt cal respondre primer diverses qüestions que detalla.

Aquesta part també considera que la sentència del Tribunal Superior de Justícia vulnera l'ordenament jurídic i ho demostra reprenen el contingut del llibre "Fonaments de Dret privat andorrà", del qual dos magistrats del Tribunal Superior de Justícia són coautors, per concloure que, si en aquesta causa es tracta d'una comunitat agrupada, a la junta celebrada el 25 de setembre del 2008, només podien formar part d'aquesta junta els 3 presidents o vicepresidents de les 3 comunitats agrupades i ningú més, i només podien tractar temes de la seva competència.

Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que dicti una sentència que declari la vulneració dels drets esmentats, que anul·li les resolucions objecte de recurs i que retrotregui el procediment al moment anterior a la decisió de la Batllia per tal que resolgui totes les qüestions que li van ser plantejades.

Setè

El 28 de gener del 2011, el Ministeri Fiscal va presentar un informe mitjançant el qual s'oposa a l'admissió a tràmit d'aquest recurs d'empara per tal com considera que, d'acord amb l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, manca de contingut constitucional.

Segons el parer del Ministeri Fiscal, de l'examen de l'exposició de fets i fonaments de dret que fonamenten les al·legacions de la part recurrent es desprèn que és una reiteració de les al·legacions formulades en el procés a quo, tendents a produir una nova valoració de la prova i convertir aquest recurs en una tercera instància processal.

Efectivament, de l'examen de les actuacions, es constata que el Tribunal Superior de Justícia s'ha pronunciat sobre totes les pretensions de les parts, les quals han de constar en el "suplico", donant una resposta jurídica suficient a cada una d'aquestes pretensions. Pel que fa a la incongruència omissiva, el Ministeri Fiscal cita la jurisprudència del Tribunal Constitucional en què es declara que "els tribunals han de donar resposta a les peticions o pretensions de les parts i a les raons adduïdes per basar les referides pretensions, malgrat que no és necessari donar resposta expressa i detallada a tots i cadascun dels arguments" que les parts han emprat.

Fonament jurídic únic

Aquest Tribunal considera, com el Ministeri Fiscal, que el recurs d'empara presentat manca de contingut constitucional en els termes de l'article 37.2, in fine, de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, motiu pel qual la seva admissió a tràmit no és procedent.

Cal tenir present que les qüestions de fons que es plantegen en aquest recurs (conflicte sobre comunitats de propietaris, nul·litat dels acords d'aquestes comunitats, regularitat o irregularitat de la convocatòria de la junta, persones assistents, assumptes tractats, votacions, etc.) són totes elles de naturalesa civil i la seva resolució està constitucionalment encomanada amb exclusivitat a la jurisdicció civil ordinària. No correspon al Tribunal Constitucional actuar com una tercera instància, ni com un tribunal de cassació civil.

El Tribunal Constitucional només pot entrar a considerar conflictes civils, com els que acabem de mencionar, quan en el decurs dels processos anteriors es pugui identificar alguna infracció, no ja civil, sinó d'índole i rellevància constitucionals. I això requereix que les infraccions que es denuncien entrin dins de l'anomenat cànon de constitucionalitat, acomplint els requisits, que aquest Tribunal ve exigint de manera invariable.

La recurrent al·lega, entre altres coses, la vulneració dels seus drets a la jurisdicció, reconeguts a l'article 10 de la Constitució i, en particular, denuncia com a vici la incongruència omissiva i la manca de fonamentació en Dret de la decisió adoptada. Aquestes són les úniques qüestions que mereixen atenció, en el tràmit d'admissió, per part del Tribunal Constitucional en aquest recurs d'empara. Perquè la resta de qüestions suscitées, és a dir, infraccions determinades de la legislació ordinària sobre les comunitats de propietaris, el principi d'igualtat davant la llei, la seguretat jurídica, etc. no poden fonamentar, notòriament, un recurs d'empara constitucional i han de ser rebutjades i ser inadmeses ja sense més raonaments.

Pel que fa al vici d'incongruència omissiva, podria ser examinat en seu constitucional si es pogués acreditar que alguna de les pretensions de la recurrent, tal com van quedar formulades per la seva representació processal en el suplico davant l'òrgan judicial competent no hagués obtingut cap resposta de la jurisdicció civil, ni en els raonaments jurídics de les sentències, ni en les seves decisions. Allò que és rellevant és si s'ha donat resposta a totes les pretensions processals, no necessàriament a tots els arguments esgrimits per la demandant per fonamentar aquestes pretensions. Com recorda, encertadament el Ministeri Fiscal, és funció d'aquest Tribunal assegurar-se que la jurisdicció ordinària ha donat resposta a les peticions o pretensions de les parts i a les raons adduïdes per fonamentar aquestes pretensions, però no és indispensable donar una resposta expressa i detallada a tots i a cada un dels arguments esgrimits per les parts.

Això és el que ha succeït en aquest cas: en la primera instància, davant el Tribunal de Batlles, la recurrent va sol·licitar que es declarés la inexistència de la comunitat de propietaris del Conjunt Residencial Les Feixes del Pont i la nul·litat de la reunió de la junta constitutiva de propietaris de la comunitat del 25 de setembre del 2008; però la sentència del Tribunal de Batlles només va estimar en part la demanda, en concret, va declarar la nul·litat de l'acord sobre l'elecció del Sr. Josep M. Matamala. En els considerants d'aquesta sentència s'expliquen les raons que, segons el seu parer, concorren per desestimar les peticions restants de la demandant com es pot comprovar de la lectura d'aquests considerants. Per tal de poder conferir rellevància constitucional a la incongruència denunciada caldria que s'evidenciés que alguna de les peticions, expressades en el suplico, va ser rebutjada amb una omissió total de les consideracions jurídiques que la fonamenten. Tanmateix, això no succeeix, ni en la sentència del Tribunal de Batlles, ni tampoc en la sentència del 28 d'octubre del 2010, dictada per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia.

Convé plantejar, encara, si les raons de la desestimació, existint com existeixen, van ser valorades raonablement. En realitat, això suposa abordar ja la segona objecció formulada per la recurrent, és a dir, la de si s'ha obtingut o no una decisió fonamentada en Dret. Novament, el Tribunal Constitucional, per poder entrar a conèixer, ha de tornar a aplicar el mateix test de constitucionalitat. Com que el fons de l'assumpte és civil, aquesta jurisdicció constitucional tan sols ha de comprovar, a l'hora de plantejar-se l'admissió, si les decisions judicials adoptades van estar basades en uns raonaments jurídics que —encertats o no— no van resultar absurds, il·lògics o arbitraris tot i que puguin aparèixer, als ulls de la recurrent com a discutibles o insuficients. Doncs bé, aquest Tribunal considera que no hi ha en les consideracions de la jurisdicció competent cap d'aquelles característiques que permetessin tatxar-les d'absurdes, il·lògiques o d'arbitràries. Això no suposa recolzar que aquests raonaments de la decisió, siguin complets o exhaustius, ni els més encertats o

apropiats, perquè això seria com envair el camp de la jurisdicció ordinària a la qual la Constitució reserva aquesta competència. El Tribunal Constitucional s'ha de limitar a comprovar si les decisions impugnades estan fonamentades en arguments jurídics. I en aquest cas ho estan. Per això, cal inadmetre a tràmit aquest recurs d'empara per manca manifesta de contingut constitucional en la infracció denunciada, d'acord amb l'article 37.2, in fine, de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional.

Per tot el que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

DECIDEIX:

Primer

No admetre a tràmit el recurs d'empara 2010-41-RE interposat per la representació processal de la Sra. Cristina Roca Mir, contra la sentència del 12 de febrer del 2010, dictada pel Tribunal de Batlles i contra la sentència del 28 d'octubre i l'aute del 30 de novembre del mateix any, dictats pel Tribunal Superior de Justícia.

Segon

Notificar aquest aute a la representació processal de la recurrent, al president de la Batllia, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.

Tercer

Publicar aquest aute, d'acord amb el que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Acordat a Andorra la Vella, el 15 de març del 2011.

Pierre Subra de Bieusses Juan A. Ortega Díaz-Ambrona

President

Vicepresident

Didier Maus

Carles Viver Pi-Sunyer

Magistrat

Magistrat